

Čez nekaj trenutkov so prišli oče Cavsa nazaj in rekli: „Le pridi popoldne in nič se ne boj.“

No in Slavko je šel. S Franckom sta se takoj sprijaznila. Pozneje je Franek povedal — bolj na tiho seveda — da jih je tudi on čutil danes od očeta. To je pa ostalo le med njima. O tem nista vedeli niti Bajtova Cilka in Francka, niti Opekov Jožek, ki so prišli tudi pomagat jabolka pobirat.

Veselje je bilo na vrhuncu, ko so oče Cavsa prijeli za jablano in potresli. Jabolka so se usula prav kakor toča. Franica je nastavila predpasnik, Jože je stegnil roko, da bi ujel padajoče jabolko. „Parizelj“, Francek in Slavko pa so se zapodili vsi trije na eno in se trgali zanje ...

„Ta je moj! — Ta je moj, — ojej, kako mi je palo na glavo!“ in enaki vsikliki so se čuli ...

Ko so otroci odhajali domov, dali so jih Cavsov oče vsacemu košarico za plačilo ...

No, tako je bilo takrat, ko je sadje zorelo.
Ste čuli?

Ob grobu.

Tu spavaj sladko, bratec moj
Tu notri v hladni jami!
Saj z vencí ti nastlana je,
In zemljica zrahljana je,
Kar cvetja smrt pobrala je,
Vse v grob nazaj ti dala je,
Ni strl ti ga sovražni svet,
Ni bil ti s silo iz srca vzet,
Sladko pokojno milo —
Ž njim legel si v gomilo!
In zdaj — ljubó pod cvetom cvet —
Tu vživaš srečo mladih let!
In nad tebé,
Sveto nebó,
Odpíra vrata zlata —
In angeljčki
Nizdoli zró
Na angeljčka — na brata ...!
Le spavaj sladko, bratec moj
Tu notri v hladni jami.

Milka Posavska.